

A pisztráng horgászata

Azt mondják a horgászat sport, de melyik ága, mert azt hiszem egy-két sör mellett ücsörögni és várni, hogy egy zsíros potyka megmozdítsa az úszót, ez messze van a sporttól. Ha csak nem a sör beszerzését, a botok tóhoz cipelését tekintjük annak. Mondhatják, cinikus vagyok, de nézzük a pisztráng horgászatot.

Hol horgászhatunk pisztrángra? Az észak-magyarországi patakokba rendszeresen telepítenek, bár ezek többsége 2-3 méter széles kis vízhozamú, de például a Garadna-patakon kisebb zúgókat alakítottak ki, azt karbantartják, és folyamatosan telepítik egész évben. A zempléni patakok közül a Tolcsva-, Cserenkő-, Nagy-, Kemence-, Bózsva-patak, valamint a Kőkapui-tó, az aggteleki részen a Jósva-, Ménes-patak, Bódva folyó, és a Ménes-völgyi tó, a bükk-i patakokban az előbb említett Garadnán kívül a Szinva-, Bán-patak, Hámori tó, a Dunántúlon a Pinka-, Gyöngyös-, Répce-patakok, és a Zala-folyó felső szakaszán van lehetőség pisztráng horgászatra. Természetesen a Mátra, Börzsöny egy-egy patakjában is él pisztráng, de telepítéséről, horgászati lehetőségéről kevés információnk van.

A szerény hazai lehetőségek mellett, ma már nem elérhetetlen Szlovákiába, Szlovéniába vagy Erdélybe kiutazni pisztrángra, horgászni. A pisztrángos vizek nagy része hegyek közt található, ahol a patak mélyen kivájt völgyben kanyarog, sziklás, bozótos területen, zúgókkal tarkítottan, leszakadt partoldalakkal, amit a víz több ezer éve alakított ki, és formálja ma is. A pisztrángra nem lehet úgy horgászni, hogy egész nap egy helyben ülünk. A halunk életmódját, szokásait ismerve, fel kell keresni azokat a patakszakaszokat, ahol a legjobban érzi magát, egy-egy nagyobb zúgó alatt, szikla mögött, vagy a legbozótosabb patakrészekben. A patak mentén hegynek fölfelé 5-10 kilométert bejárni, kúszni, mászni, és egésznap dobálva, legyezve a pisztrángokat keresni, azt hiszem ez a sport, amely hajlékony ízületeket, edzett izmokat igényel. A természet szépsége mellett, az érzés a legcsodálatosabb, amikor, a legnemesebb hal, egy gyönyörű piros pettyes sebes pisztrágnak a megpillantása, megakasztása esetén az ember torkában dobog a szíve. Elkapja a vadász-láz, és megindul a küzdelem ember és hal között. A hal életéért, mi érte küzdünk, botunkkal manőverezve, zsinórunkat megfeszítve, időnként megengedve, miközben pisztrángunk a patakból magasan földobja magát, majd lemerül, és így megy ez addig, míg kifáradtan oldalára dőlve kiemelhetjük.

Azt hiszem amellet, hogy a legsportosabb, a legtermészetközeli, a legkörnyezetkímélőbb is. Itt nincs vödör számra etetőanyag beszórva a vízbe, és manapság a műleges horgászok egyre nagyobb százaléka csípi le a horog szakáll részét, hogy a halak minél kevésbé sérüljenek, és vissza lehessen engedni őket a patakba. Hiszen már mi győztünk, mert olyan műleget kötöttünk, amelynek eredetije éppen akkor rajzik, és úgy cserkeltük be, hogy nem vett észre.

A pisztránghorgász szereti, és ismeri is a természetet, a rovarokat, a vizet, a pisztráng tulajdonságait, hol él, mivel, és mikor táplálkozik. Többet a „A pisztráng tenyésztése és horgászata” című könyvből.